

Ott: eesmärk on, et kultuuritöötjate palk jõuaks keskmise palga lähedale

Kultuuriminister Anneli Ott ütles ERR-ile, et kuigi ühelt poolt on eesmärk tõsta kõrgharidusega kultuuritöötjate miinimumpalka, siis peaks siiski ühtlustama ka kohalike omavalitsuste eelarvest palka saavate kultuuritöötajate töötasusid.

Kevadise majandusprognoosi järel soovis TALO järgmisel aastal kultuuritöötajate miinimumpalgaks 1493 eurot, praeguse seisuga on see 1300 eurot. Aga kui suur see summa võiks olla praegu nüüd, kui on selgunud, et meie majandusprognoos on oluliselt suurem kui ennustati?

Eks valitsuse kabineti istungil teevad kõik ministrid enda prioriteetidest ülevaate, meie jaoks on kindlasti kultuuritöötajate palga küsimus oluline, see on üks prioriteetseid punkte meie nimekirjas. Milline saab olema lõplik tulemus, seda ei oska praegu öelda ja otseseid numbreid ei tahaks välja käia enne, kui oleme saanud valitsuse tasandil arutada, kuna praegu veel sisulisi arutelusid ministrite vahel pole olnud.

Ametiühingud on teinud mingeid arvutusi ka ja nende arvutuste kohaselt võiks see palganumber olla järgmisel aastal 1600 eurot. On see realistlik?

Eks neid ettepanekuid tehakse ja loomulikult on ka meie prioriteet see, et kõrgharidusega kultuuritöötjate palk jõuaks võimalikult keskmise palga lähedale. Praegu on kahjuks kultuuritöötjate miinimumtasu madalam kui haridusvaldkonnas, seega kindlasti liigume selle poole. Aga kuhu see lõplik tulemus kokku lepatakse, seda on küll vara öelda.

Õpetajate palgakõnelustel on võrrand, et õpetajate palk võiks olla 1,2 kordne Eesti keskmine, et kui järgmiseks aastaks ennustatakse Eesti keskmiseks umbes 1600 eurot, siis nende oma on loomulikult kõrgem kui kõrgharidusega kultuuritöötajate palk. Seega see number kultuuritöötjate jaoks võiks olla Eesti keskmine palk ehk umbes 1600 eurot?

See on meie eesmärk alati olnud, kahjuks pole suudetud seda päris saajaprotsendiliselt täita, aga kindlasti peab selle poole

kultuur.err.ee

Kultuuriminister
Estonia teater
Anneli Ott
Teater

pürgima.

Nii et te lähete küsima 1600 eurot miinimumpalgaks?

Me lähme küsima kindlasti suuremat numbrit kui see, mis praegu on, samuti suuremat numbrit kui see kevadine 3 protsenti, mis on eelarve strateegia läbirääkimiste ajal kokku lepitud.

Kui kultuuriminister oli Indrek Saar, siis keskenduti palgatõusu küsimusel just miinimumpalga küsimusele ja mitmed kultuuriasutuste juhid ei olnud sellega üldse rahul. Seda põhjusel, et pidi kindlasti tõstma miinimumpalkasid, aga tipptegijate palkade jaoks raha eraldi ei antud. Milline teie seisukoht on raha jagamise suhtes? Kas alumisele servale kõigile ühtlaselt või jääb asutuste juhil võimalus, et talle antakse palgafondi juurde ja ta saab seda kasutada nii, nagu tema oluliseks peab?

See on väga hea küsimus, mida praegu kriisi olukorra arutada, kuna näeme, et kultuuriasutustes ja -organisatsioonides on töökorraldus väga palju muutunud, inimeste ülesanded on muutunud, organisatsiooni toimimise mehhanismid on muutunud. Siinkohal ma arvan, et peaksime vaatama laiemalt ja jätma asutuse juhtidele võimaluse otsustada, kus on see vajadus kõige suurem ja kus nemad näevad, milline peaks olema see palgakasv erinevatel töötajatel. Kindlasti on suunis ka see, et kõrghariduse kultuuritöötajate miinimumpalga taset tõsta.

Teine pool, millega tahaks avalikku arutelu tekitada, on see, et väga paljud kultuuritöötajad saavad palka ka kohalike omavalitsuste eelarvest ning ka seal tahaks seda lõhet vähendada. Tahaks leida ühisosa ja ühtset nägemust, kuidas kultuurisektori palgatase üldiselt võiks arendada.

Esmaspäev oli rõõmustav päev, riigikogu teisel lugemisel oli riiklikult tähtsate kultuuriobjektide nimekiri, mida ehitama hakatakse. Kuidas teie näete, mil moel lahendada Estonia juurdeehituse küsimust? Kui Tallinna linnavalitsus on selgelt öelnud, et Tammsaare parki ehitada ei tohi, siis miks Estonia selles nimekirjas üldse on?

See on kindlasti positiivne, et Estonia selles nimekirjas on, aga see, kuidas seda lahendada... Küsimusi saab lahendada

omavahel rääkides, erinevaid ettepanekuid lauale pannes ja otsides seda kõige sobivamat lahendust kõigile osapooltele. Ma arvan, et nüüd on need väga efektiivsed arutelud ees, sest iseenesest vajadus Estonia juurdeehituse järele on olemas, Eesti rahvas on seda oodanud juba pikki aastaid.

Aga millele siis teater ikkagi loodab? Kas loodab sellele, et praegune Keskerakonna linnavalitsus pärast kohalikke valitsusi enam ei jätkka ja võib-olla uus linnavalitsus on liberaalsema suhtumisega, mis puudutab Tammsaare parki ehitamist? Või te üritate oma erakonnakaaslaste juhitud linnavalitsust ka mõjutada?

Ma arvan, et see ei sõltu sellest, milline erakond on võimul, pigem ongi küsimus selles, et saaksime seda teemat ühiselt vaadata. Kuidas seda nähakse? Millist rolli see hoone täitma hakkab nii sisuliselt kui visuaalselt linnapildis? Kuhu Tallinna kesklinna areneb aastate pärast ja mis oleksid need õiged valikud täna? Ma leian, et võib-olla on olnud seda ühist arutelu vähe, seda peaks rohkem tegema.

Mina ei ole seda meelt, et praegu oleksid mingid ukсед lõplikult kinni või otsused lõplikult tehtud. Pigem näitas riigikogu otsus seda, et tahe on olemas ning läheme sellega edasi.

Jäite valitsuses vapralt üksi eriarvamusele, mis puudutas Saku suurhalli ümberehitamist, et korraldada seal Euroopa meistrivõistlusi korvpallis. Korvpalliliidu arvutused näitasid, et ainuüksi selle turniiri kaudu oleks see raha Eesti majandusse läbi külaliste ja piletite müügi tagasi tulnud. Miks ikkagi nii läks? Kas Eesti ei vaja väga korralikku spordisaali, kuhu saab tulla ka 10 000 pealtvaatajat?

Kindlasti Eesti vajab sellist saali, vaadates ka seda, mida meie naaberriigid teevad, kus need saalid on olemas või neid ehitatakse. Ma mõõnan, mida ka korvpalliliiduga arutasime, et võib-olla see taotluse esitamine jäi liiga hilja peale ja valitsuse liikmed oleksid tahtnud pikemat arutelu.

Selle teemaga tuleks kindlasti edasi minna, kuna on oluline, et Eesti oleks sellel tasemel konkurentsivõimeline, et me saaksime nii suurvõistlusi kui ka kultuurivaldkonna üritusi korraldada. Ega ka kontsertide toomine Eestisse sõltub sellest, milliseid arene

on meil võimalik pakkuda, kas nad lähevad naaberriikidesse või nad tulevad Eestisse, see on meie majandusele oluline.

Eesti vaktsineerimisseis on kehvakene ja ilmselgelt jäävad osad kultuuriasutused, näiteks kinod, ilma osast publikuraha, sest mittevaktsineeritud inimesed ei pääse sinna sisse, kui neil pole esitada negatiivset testi. Kui sügavalt on massiline testide küsimine kultuuri pihta lõõnud? Olete ta saanud juba ka tagasisidet kinodest, teatritest ja muuseumitest, kus inimesi on jäänud selgelt vähemaks?

See on tekitanud kindlasti erinevaid probleeme. Me oleme taotlenud koostööd apteekidega, ma jään praegu vastuse võlgu, kui hästi see tööle on hakanud, et apteeke kaasata selleks, et inimestel oleks lihtsam neid teste teha ja planeerida oma tegevusi.

Minu kohtumine kultuurivaldkonna esindajatega tõi pigem välja kohanemise arutelu, et kuidas on läinud ja mismoodi kultuurivaldkonna eestvedajad on kohanenud nende tingimustega. Millised saavad olema need tulemused, kuidas see täpselt sisuliselt mõjutanud on, need analüüsid ei ole veel minu lauale jõudnud, aga loomulikult erinevad suhtlemised siin on. Need kultuurikorraldajad, kes otseselt riigieelarvest ei ole toetatud, seal on kindlasti probleemid tulemas ja eks me peame siin otsima neid lahendusi ja pakkuma välja erinevaid meetmeid, et seda leevendada. Kas ja millised need saavad olema, sõltub sellest, millised need numbrid täpselt olema saavad.

Oleme kohtunud ka kontsertide suurkorraldajatega, kes pole tegelikult üldse saanud tegutseda, ka mitte piiratud tingimustes, vaid neid kontserte lihtsalt polegi toimunud. Kultuurivaldkond on väga lai, meil on väga palju erinevaid kultuurikorraldajaid erinevate mastaapide ja iseloomudega, seega need probleemid on ka väga erinevad.

Paljud treenerid ja huvihariduse pakkujad ei ole rahul selle valitsuse otsuse või poliitikaga, et kui laps on koolis lähikontaktne, tema klassikaaslane või õpetaja on jäänud koroonasse, siis laps ei pea jääma koju distantsõppele, kui tehakse teste, aga see ei puuduta huviharidust. Kas te selles suunas olete ka astunud mingeid samme, et see mure

saaks ka ära? Sisulist vahet ju ei ole, kas laps on saanud võimaliku nakkuse koolist või trennist.

Praegu ikkagi kuni 18-aastastel lastel ei nõuta neid passe, selles osas me ei ole väga sisulist diskussiooni pidanud ja mulle ei ole laekunud ka neid küsimusi. Nendega tuleb tegeleda, kui need tekivad.

Kas te olete edasi liikunud vaksineerimisega?

See on minu tervist puudutav küsimus ja seda ma ei kommenteeri.

Toimetaja:

Kaspar Viilup